

Мій батько відіграв важливу роль

— Отже, відтепер, коли виходитимеш у люди, взувай ось це, — сказав мій дідусь по матері. Я поглянула на чудернацьке взуття і спитала:

— Що це?

— Це туфлі на підборах.

У період колоніальної залежності від Японії в сільських районах Кореї від західної моди неможливо було побачити нічого, а надто — туфель на підборах. Але мій дідусь Хон Ю Іль був освіченою людиною і любляв сучасні речі. Він сам пішов у місто і купив туфлі на підборах усім жінкам у родині. Це був високий, дружелюбний і статний чоловік прогресивних поглядів, за які всі його поважали. Хоч він і виріс у домі, де дотримувалися суворих конфуціанських традицій, проте випереджав свій час. Цікаво, що коли я вперше зустріла Батька Муна, то подумала, що він нагадує мені дідуся. Це і стало однією з причин, чому я почувалася спокійно під час нашої першої зустрічі, хоч тоді мені було лише 13. Він не здавався мені чужим.

Моя бабуся по матері, Чо Вон Мо, була тендітною жінкою з прекрасними рисами обличчя. Вона була набожною християнкою, до того ж працюватою й активною. На життя заробляла маленьким бізнесом — утримувала магазин «Пхьонан», де продавали і ремонтували швейні машинки. Тоді вони були дуже дорогими, тож їх уважали найважливішим елементом посагу нареченої. Городяни любили бабусю, бо вона давала великі знижки сім'ям наречених, а також дозволяла платити частинами, що було нечуваним за тих часів. Бабуся ходила від села до села зі мною на спині, збираючи щомісячну платню. Під час цих екскурсій я вперше познайомилася зі світом.

Сім'я мого дідуся переїхала з Чонджу — рідного міста мого чоловіка — через річку Чончон до міста Анджу, якщо точніше — до Шіни, селища в Анджу. Моя мама перейняла глибоку віру бабусі Чо Вон Мо; вони ходили до місцевої пресвітеріанської церкви в Анджу, доки їй не виповнилося 19. Пастор тієї церкви навіть дав мамі ім'я — Хон Сун Е. Навчалася вона в початковій школі Анджу, а 1936 року закінчила християнську місіонерську школу — Пхеньянську академію святих.

Мої батьки одружилися 5 березня 1934 року в Новій церкві Ісуса, і я, їхня перша і єдина дитина, народилася 9 років після того, 1943 року. Такий порівняно тривалий час минув не тому, що вони були безплідними, а через те, що жили окремо, поринувши у життя, сповнене віри, а батько ще й у кар'єру освітянина. Він учителював у Йонбек-гун, що в провінції Хванхе, далеко від маминого дому, а вона не хотіла переїжджати. Сильна відданість Ісусу спонукала маму присвячувати увесь час і увагу церковній роботі. Іншою причиною стало те, що Хони, мої дідусь і бабуся по матері, хотіли зробити Хан Син Уна, мого батька, своїм спадкоємцем, та він не міг цього прийняти. Він був старшим сином у родині Хан, тож батьки не дозволили йому пустити коріння в домі дружини. Тож ні вона не переїжджала до нього, ні він до неї. Але Бог хотів, щоб я народилася, і я з'явилася на світ у домі моїх дідуся і бабусі в Шіне-рі, що в Анджу. Там я виросла і прийняла Бога цілком природно.

1945-го, коли Корея повернула собі незалежність, великі держави розділили наш півострів по 38-й паралелі. Та невдовзі радість від того, що ми знову здобули свою країну, затьмарив відчай. Росіяни привели до влади Корейську комуністичну партію, яка провадила політику жорстокого гноблення. Коли мені було 4 роки, батько якось повернувся додому і зненацька заявив: «Умови тут уже не поліпшаться. Я не можу допустити, щоб моя сім'я жила в Північній Кореї. Їдьмо на Південь».

Несподівана батькова заява змусила маму глибоко замислитися. Хоча єдиною її метою в житті була зустріч із Господом Другого пришествя, вона насправді не знала, що робитиме, коли Його зустрине. Чоловікова вимога розірвала її надвоє: залишитися тут і йти невідомою дорогою

Божої волі чи обрати життя простої домогосподарки? Усе обміркувавши, мама таки вирішила. «Я не піддамся переслідуванням комуністів,» — сказала вона. — Я зостануся тут і далі йтиму шляхом віри, аби зустріти Господа». Це приголомшило батька, але врешті він поїхав, як і планував.

Моя мама була не єдиною, хто залишився на Півночі через віру в те, що там явиться Ісус. Пхеньян називали «Єрусалимом Сходу», і християнство тут було саме в розквіті. Це було святе місце, де церкви готувалися прийняти Месію Другого пришествя. Хоча християни традиційних церков стверджували, що він з'явиться на хмарах, духовні групи в Пхеньяні вірили, що Месія прийде в плоті. Мої мама і бабуся цілковито вірили в це. Вони ходили до Нової церкви Ісуса — однієї з найпалкіших у місті. Тож мама вирішила залишитися в Пхеньяні й продовжити місію вірного члена служителів Месії.

Хоча мій батько робив усе можливе, щоби виконати свій обов'язок чоловіка і батька, врешті Боже провидіння розділило нашу сім'ю. Я дивилася, як він виходить за ворота, і думала: «Я ж не останній раз бачу тата?». Та помилялася. Тоді я бачила його востаннє.

Якщо не брати до уваги раннє дитинство, я прожила життя без батька Хан Син Уна. Інколи я замислювалася, де він та що зараз робить, але ніколи не вирушала на його пошуки. Не шукала тому, що змалку, як ще була малою дівчинкою, чула від бабусі і мами слова: «Твій батько — Бог». Я зростала з розумінням того, що це — незмінна істина. Через те що народилася донькою Бога, я твердо вірила, що Він — мій справжній Батько. Ось чому не таїла образи на батька з приводу його від'їзду.

Від самого зачаття я формувалася, щоби стати Істинною Матір'ю, котра присвятить своє життя Божій меті. У цій перспективі я оцінюю все — і японський колоніальний режим, і Корейську війну, і своє, сповнене труднощів, дитинство, і сім'ю, в якій були тільки бабуся та мама, і ту повсякчасну християнську любов, що огортала нас вдень і вночі — як період зростання, що його спланували Небеса. У всьому цьому мій

батько відіграв важливу роль.

Згодом я дізналася, що батько присвятив своє життя освітній діяльності в Південній Кореї: упродовж 40 років він працював у більш ніж 16 школах, вийшовши на пенсію з посади директора. Він мирно перейшов в обійми Бога навесні 1978 року. Значно пізніше, коли наш Рух єднання будував міжнародну штаб-квартиру на озері Чонпъон, я дізналася, що мій батько викладав у початковій школі Мівон, що в селі Сорак, за декілька кілометрів від нашого комплексу. Нині я саме тут і живу, тож, гадаю, Бог так і планував під кінець поєднати нас із батьком.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:48:37 by andres

Updated 3 November 2022 09:06:18 by andres